

Langfredag En klagesamtale med Gud

Kære Gud

Vi danskere er et folkefærd, der har let til klage. Det er der i hvert fald nogle, der siger. De siger, at vi godt kan lide at klage, ja at vi næsten ikke kan lade være, så snart der er en anledning.

Om det helt passer, og om vi her i Sahl og Vinderup falder ind under den kategori, skal vi ikke kunne sige. Men i dag har vi i hvert fald tænkt os at sende en klage over dig og alt det, som du udsætter dine børn for. I Danmark plejer vi at bruge en formular til den slags, så du bedes sende os en klageformular snarest!

Nå, du siger, at sådan én har vi allerede fået. At vi kan finde den i Biblen, i Det Gamle Testamente nærmere bestemt i 'Salmernes Bog', at der her er mange af dem. Og at vi i øvrigt også finde én blandt de bibeltekster, der hører til Langfredag, tak for den oplysning. Jo, og så siger du også, at teksten dér, altså Salme 22 i 'Salmernes Bog' kan opfattes som et fortrykt tekstforslag, som man altid efter behov kan gøre brug af. Jamen så starter vi dér, med at tage lidt af den, og så ser vi, om der bliver brug for andre klager, nu ved vi i hvert fald, hvor formularerne er, tak for det.

Nu er det så skrevet og sendes hermed på vegne af alle de fortvivlede menneskebørn:

Sahl-Vinderup, d. 10. april 2020

Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig? Du er langt borte fra mit råb om hjælp og fra mit skrig. Min Gud, jeg råber om dagen, men du svarer ikke, og om natten, men jeg finder ikke ro. Du troner som den hellige, du, som Israel lovsynger. Vore fædre stolede på dig, de stolede på dig, og du udfriede dem. De klagede til dig og blev reddet, de stolede på dig og blev ikke gjort til skamme.

...

Det var dig, der hjalp mig ud af moders liv og gav mig tryghed ved moders bryst. Til dig var jeg overladt fra min fødsel, fra moders liv var du min Gud. Hold dig ikke borte fra mig, for nøden er nær, og ingen hjælper mig!

...

Men du, Herre, hold dig ikke borte, du, min styrke, skynd dig til hjælp!

På vegne af de menneskebørn, som du tilsyneladende ikke tager dig ordentligt af

og med venlig hilsen

Dine kirker i Sahl-Vinderup Pastorat.

Har du nu modtaget det, Gud?

Det var godt, så håber vi, at du tager dig af klagen. Og nu da vi har dig, vil vi forresten også gerne uddybe vores klage.

Hver eneste dag, når vi ser nyheder eller orienterer os i nyhedsmedierne, så ser vi mennesker, der er hårdt ramt af sygdomme, undertrykkelse, fattigdom, krig. Og lige nu gør det ikke mindst indtryk at se mennesker, der for ganske få måneder siden var raske og friske, endda også yngre mennesker, ligge i respiratorer, ligge på gulvet på overfyldte hospitalsgange, bevidstløse, blive kørt væk som lig i militærkonvojer til de nærmeste steder, hvor man prøver at finde plads til de mange døde. Man kan se frygten i lægers og de mange pårørendes ansigter, sorgen over at miste, og måske at skulle blive de næste.

Nogen siger, at det her er begyndelsen på noget meget værre, hvis den recession og økonomiske krise som er i fuld gang verden over, får endnu mere fat. Det kan blive rigtig slemt, ikke bare for os, men ikke mindst for de fattige på kloden. Her bliver der virkelig nogen, der får brug for din hjælp.

Men allerede nu: for det enkelte menneske med COVID-19 i respirator er det liv og død. Mange ligger på den yderste afgrund. Måske helt uden den nære familie ved deres side.

Hvorfor standsede du den ikke, den virus? Hvorfor lod du den opstå på det her marked i Wuhan? Hvorfor lod du den sprede sig ud over hele verden, hvor den kan få endnu mere alvorlige følger end dem, vi kender i dag? Er du ikke almægtig? Har du ikke magt over den skabte verden? Hvorfor gør du ikke noget? For at sige det ligeud: Hvorfor tager du ikke hånd om dine børn?

Ikke fordi vi skal blive ved med at klage, og så alligevel, for det står heller ikke for godt til med din egen søn her Langfredag, han er faktisk lige nu ved at dø, at du ved det! Ja så vi bliver vel nødt til det, at sende endnu en klage, hvor vi bruger de sidste og lidt stærkere ord fra den fortrykte klageformular, Salme 22:

Så, nu er den færdig, den næste klage, på din søns vegne, han er virkelig forpint.

Sahl-Vinderup, d. 10. april 2020.

Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?

...

Jeg er en orm, ikke en mand, en skændsel for mennesker, foragtet af folk. Alle, der ser mig, spotter mig, de vrænger mund og ryster på hovedet: »Han har overgivet sin sag til Herren, lad ham udfri ham, han må redde ham, han holder jo af ham!«

...

Stærke tyre omgiver mig, Bashanbøfler omringer mig; rovgriske og brølende løver spærrer gabet op mod mig. Jeg er som vand, der hældes ud, alle mine knogler falder fra hinanden, mit hjerte er som voks, det smelter i livet på mig. Min gane er tør som et potteskår, min tunge klæber til gummerne, du lægger mig i dødens støv. Hunde omgiver mig, en flok af forbrydere står omkring mig; de har gennemboret mine hænder og fødder, jeg kan tælle alle mine knogler. De ser på mig med skadefryd, de deler mine klæder mellem sig, de kaster lod om min klædning.

...

Red mit liv fra sværdet, mit dyrebare liv fra hundene, frels mig fra løvens gab, fra vildoksernes horn!

På vegne af din døende søn og med venlig hilsen

Dine kirker i Sahl-Vinderup pastorat

Har du fået den? Det er godt. For mange mennesker synes, at det går for vidt her på Langfredag. Det er næsten ikke til at holde ud til. Han er vel også et menneske, Jesus, selv om han samtidig er din søn og Gud?

Men nu har vi vist fået klaget tilstrækkeligt over dig, Herre. Vi begynder også at få lidt dårlig samvittighed, for kan man overhovedet tillade sig at klage over dig og stille spørgsmåltegn ved din vilje og almægtighed?

Til daglig bliver du faktisk taget i forsvar på mange forskellige måder i kirkerne og i forkyndelsen. Men nu da du selv har lagt klageformularerne ud, ja endda flere steder rundt omkring i 'Salmernes Bog', så skal de vel også bruges, ikke mindst når man er dansker, og når der er grund til det.

For det er altså barskt, når man tænker på alle de mennesker, der lider – det er over hele kloden, og sådan har det været i al vores levetid og før den. Og lige nu er det hårdt at se på alle dem, der lider på grund af et virus, som du burde kunne have stoppet. Og i dag oplever vi tillige din egen søn, som efter tortur langsomt dør på korset, blandt røvere. Hvorfor? Kunne det ikke være sket på en mere human måde?

Du siger noget til os, kan vi høre....

Om at vi vist har overset, at vores to klager hænger sammen.... Jo det kan vi godt se: At den tekst, der kom til at stå i vores første klage på vegne af menneskebørnene, den kommer til at danne en enhed sammen med den resterende tekst, indholdet af den anden klage, den vi skrev på vegne af din søn.

Og – hvad siger du?... – ja det forstår vi godt. Nu kan vi se det. Nu er vi helt med.

Du siger, at i Salme 22 bliver det din søn, Jesus Kristus, der går med ind i vores sted og stedfortrædende klager på vores vegne, fordi han netop vil være med os og bære os, også i vores dybeste sorg og smerte.

Det er det rigtig godt at tænke på. At han er med os. Det gør en forskel.

Tak Herre. Nu forstår vi i hvert fald så meget, at det der er ved at ske i dag, Langfredag, er at du skænker os en ven, en fælle, en frelser, én der ikke et øjeblik viger fra os. Én der ikke forlader os, men insisterer på at ville være sammen med os også i den dybeste smerte og afmagt, om det er i krig eller i en respirator.

Med din søn på korset viser du os, at du vil være med os altid og i alle livets situationer, hvordan de end former og udvikler sig. For at du til sidst i din søns arme kan bære os hjem til dig og din endelige fred.

Det gør indtryk. Det trykker sig faktisk lige ind i vores hjerte, kan vi mærke.

Lad os lige tænke lidt. Og mærke efter.

Altså, vi ved ikke, om vi har fået svar på alle vores klagepunkter. Men tak for at du har givet os svar på det allervigtigste. Gjort os opmærksom på, at vi menneskers klage til dig nu også er lagt i din søns hænder, og at det betyder, at vi aldrig mere skal være helt alene, uanset hvad vi kommer ud for. For altid – ja i al evighed – kan vi være en del af din familie.

Lad os nu her til sidst sende dig en tredje skrivelse. Nej det er ikke en klage, det er en Langfredagssalme, skrevet af præsten og digteren Hans Anker Jørgensen: 'Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig'. Den synger vi hver Langfredag i kirkerne. Og det er jo tydeligt, at han i den salme samler meget af det op, som ordene i den gamle Salme 22 fra Salmernes Bog i Det Gamle Testamente, handler om. Dem som vi har talt om i dag. Men han gør det altså i et noget mere nutidigt sprog.

Nu skulle den være sendt:

*1 »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det var dit sidste råb, min bror,
den dag, da smerten blev for stor,
da du blev tvunget helt i knæ
og naglet fast til korsets træ:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har du
forladt mig!«*

2 »Min Gud, min Gud,
 hvorfor har du forladt mig!«
 Det var dit skrig i dødens vold,
 da solen sortned klokken tolv,
 og man ku' høre mørket le,
 indtil du råbte klokken tre:
 »Min Gud, min Gud, hvorfor har du
 forladt mig!«

3 »Min Gud, min Gud,
 hvorfor har du forladt mig!«
 Det råber jeg, når alt blir sort,
 når én, jeg elsker, rives bort,
 når ensomhed og angst og vold
 gør verden her langfredagskold:
 »Min Gud, min Gud, hvorfor har du
 forladt mig!«

4 »Min Gud, min Gud,
 hvorfor har du forladt mig!«
 Det høje skrig, det dybe råb,
 er hjertets trøst og verdens håb.
 Det slår med nagler fast, at du
 er ét med dem, der råber nu:
 »Min Gud, min Gud, hvorfor har du
 forladt mig!«

5 »Min Gud, min Gud,
 hvorfor har du forladt mig!«
 Det er dit råb fra jordens små,
 fra dem, som magten tramper på,
 fra dem, der kender korsets gru,
 fra alle dem, der råber nu:
 »Min Gud, min Gud, hvorfor har du
 forladt mig!«

6 »Min Gud, min Gud,
 hvorfor har du forladt mig!«
 Det råb er Himlens ramaskrig
 mod fjendemagt og vennesvig.
 Det tvinger alle os i knæ
 for dig, som nu er livets træ:
 »Min skyld, min Gud, min skyld, min Gud,
 forlad mig!«

7 »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det skrig, det siger mig, min bror,
når smertens byrde blir for stor,
når jeg er allermest forladt,
ja, selv i dødens sorte nat,
selv da har ikke du, min Gud,
forladt mig.

*PS: Det var godt at få klaget. Det kan være, at vi gør det igen.
Og tusind tak for formularerne.*

Med venlig hilsen

Dine kirker i Sahl-Vinderup pastorat